

del Lluçanès)

Mn. Joaquim Fàbregas i Navarro (Arxiprestat de Guillerries-Congost)

Mn. Josep Ruaix i Vinyet (Arxiprestat del Moianès)

Mn. Ramon Donada i Madirolas (Arxiprestat de Manresa)

Mn. Jean Hakolimana (Arxiprestat del Bages-Nord)

Mn. Xavier Bisbal i Talló (Arxiprestat del Bages-Sud)

Mn. Eduard Flores i Serradell (Arxiprestat Anoia-Segarra)

Un prevere de més de cinquanta anys d'edat no jubilat canònicament i un prevere que encara no hagi complert cinquanta anys d'edat

Mn. Pere Oliva i March

Mn. Josep Maria Masnou i Pratdesaba

Un prevere representant dels preveres jubilats canònicament

Mn. Salvador Mundó i Roviró

Dos preveres religiosos representants dels preveres religiosos dels Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica

P. Carlos Herrera, IVE

P. Mateu Trenchs i Verdagner, SchP

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 31 de desembre del 2014.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,

Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe

David Gómez Zaragoza

Canceller i Secretari general

HOMILIES

> SOLEMNITAT DE LA IMMACULADA

525è aniversari de la Reial Confraria de la Puríssima i Immaculada Concepció de la Verge Maria de Manresa
Col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa // 8-12-2014

Sr. Rector de la parròquia i membres del Capítol d'aquesta col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa,
Pare Valentí de Manresa, germà diaca,
Sra. Regidora de Cultura de la Ciutat de Manresa,

Sr. President i membres de la Reial Confraria de la Puríssima i Immaculada Concepció de la Verge Maria d'aquesta ciutat,
Germans, tots fills estimats de Déu, aimants de santa Maria, la Mare de Déu.

Han passat 525 anys des de la data del 8 de desembre de 1849, quan es va celebrar amb gran solemnitat la primera festa de la patrona de la Reial Confraria de la Puríssima i Immaculada Concepció de la Verge Maria. I avui, en aquesta escaiença, volem celebrar, com pertoca, aquesta solemnitat mariana i, al mateix temps, volem donar gràcies a Déu

i a Maria Santíssima per la fidelitat al llarg de més de cinc segles d'aquesta institució manresana. Foren consellers de la ciutat els qui iniciaren aquesta associació, que tenia com a sola finalitat donar més solemnitat al culte de la Immaculada Concepció de la Verge Maria. I als consellers de la ciutat, uns anys després, se'ls van afegir uns «fadrins», i la confraria va passar a ser la confraria del jovent de Manresa. Han estat, doncs, 525 anys de fidelitat a una tradició, de fidelitat a honorar, any rere any, Maria, la Mare de Déu, en el misteri de la seva Immaculada Concepció. Anys de fidelitat que s'uneixen al desig de continuar fidels perquè no es perdi una institució que posa els seus ulls en aquella que és la sempre santa, la sempre pura, la sempre immaculada. Aquesta dona que va enamorar el cor de Déu, és també la que ha enamorat el cor del jovent de Manresa al llarg dels segles i en ella han trobat el model per a poder lluitar contra tants mals que volen arrencar del cor de l'home la llibertat que Déu ens ha donat com a herència.

Què és el que celebra l'Església en la solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria? Donat que avui hem escoltat el passatge de l'evangeli segons sant Lluç en què apareix la concepció virginal de Jesús en el si de Maria, podríem caure en l'error de pensar que és aquesta concepció virginal de Jesús el que celebrem. Certament que aquest el misteri clau de la fe cristiana: el Fill de Déu es va fer home en el si virginal de Maria, per obra de l'Esperit Sant. El qui neix de Maria és el

Fill de Déu i, al mateix temps, fill de Maria i, per tant, germà nostre, de la nostra mateixa naturalesa humana. Jesús, el Fill de Déu, per aquest misteri de l'encarnació, és, al mateix temps, veritable Déu i veritable home.

Però no és aquest el misteri que avui celebrem, del qual Maria és protagonista indispensable, sinó que avui l'Església celebra que Maria és la «Tota Santa», aquella en el cor de la qual el pecat no ha fet mai estada, ni cap pecat personal ni el mateix pecat original. Vet aquí el que avui celebrem: des del primer instant de la seva vida, en el si de la seva mare, el pecat original no es va fer present en el seu cor. Aquest és el misteri de gràcia de Déu que avui celebrem: la Concepció Immaculada de Maria. Ella és, doncs, l'única persona humana que ha posseït la perfecció de la puresa des del començament de la seva existència. Però el que de fet celebrem és l'amor misericordiós de Déu que es manifesta tan bellament en Maria. Ho hem expressat en la pregària de l'inici de la missa. Aquest do de la seva immaculada concepció és un privilegi únic de Déu, degut a la victòria de Jesús sobre el pecat i la mort; victòria que té efectes abans mateix d'haver-se obtingut, per la mort redemptora de Crist i la seva resurrecció gloriosa. Maria no és immaculada en la seva concepció pels seus propis mèrits, sinó per un do gratuït de Déu. Això és evident, si es considera el fet que ella és immaculada des de la seva «concepció» en el si de la seva mare, quan aquesta la va concebre, és a dir, des del començament de la seva existència, quan la seva voluntat no

podia encara intervenir-hi. És, doncs, un do meravellós de Déu que prepara Maria per a ser la mare del seu Fill.

Maria és puríssima, des del primer instant de la seva vida, i ho fou sempre, durant tota la seva vida. També pels mèrits de la passió i mort del seu Fill, l'única gràcia que ens fa davant de Déu sants i irreprensibles, ella fou sempre fidel a aquesta gràcia amb la resposta fidel i generosa a la voluntat de Déu. Ella no fou exempta mai de la seva llibertat humana. Ella va donar sempre la resposta a la gràcia en la lluita per fer en tot moment la voluntat de Déu. Tots nosaltres pel baptisme hem rebut la gràcia del perdó del pecat original i de tots els pecats que haguéssim pogut tenir abans del baptisme. si l'hem rebut en edat adulta. Però el batejat, tot cristià i tot home, ha de continuar lluitant contra la concupiscència de la carn. Aquesta concupiscència que ens porta a la temptació en tots els pecats capitals, contra els quals hem de lluitar tota la nostra vida. Són aquells pecats que s'anomenen capitals, perquè engendren altres pecats, altres vicis. Són la supèrbia, l'avarícia, la luxúria, la ira, la gola, l'enveja i la peresa. Maria, fidel a la gràcia de Déu, va lluitar, i amb la seva llibertat va triomfar, i per això li diem la puríssima.

També aquesta és la mirada que han fet els cristians des de sempre a Maria. Aquella a qui veiem no sols com la plena de gràcia, sinó encara més, com la que ha estat omplerta de la gràcia de l'amor

misericordiós de Déu, i, al mateix temps, la que ha donat la resposta sempre fidel i amorosa a aquesta gràcia. I aquesta és la manifestació de la seva santedat plena, en el mateix relat evangèlic que hem escoltat. Ella, malgrat la gran dignitat que se li ofereix, no concep cap sentiment d'orgull ni de vanaglòria, sinó que es presenta com una «serventa» del Senyor: *Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.* En aquesta expressió veiem la total humilitat i generositat de Maria, així com la fecunditat de la gràcia en aquella que ha estat concebuda immaculada. Aquesta gràcia produeix la humilitat i, en particular, la generositat i confiança en ella. Maria es posa al servei de Déu per tal de col·laborar en la salvació del món que es realitzarà pel do del seu Fill, Jesucrist.

Molt abans que el papa Pius IX proclamés l'any 1854 el dogma de la Immaculada Concepció de Maria, aquesta ciutat ja celebrava amb gran solemnitat i amb gran amor la festa de Maria, la tota pura i tota santa. Quant de bé ha fet aquesta mirada dels fills i filles de Manresa a Maria Puríssima! En el misteri de cada cor s'han obrat grans meravelles que han ajudat les persones concretes a sortir dels lligams del pecat, que tant de mal fan a les persones, a les famílies, a la societat. Maria ha manifestat sempre la gran bellesa de l'home sense el pecat. El pecat no forma part de la naturalesa de l'home. I és bo que ens ho recordem per a posar esperança, sempre, però en aquests moments en què

el pecat mossega fort amb tant de mal, en l'Església i en la mateixa societat civil. El pecat no és la realitat volguda per Déu. Ell ens allibera del poder del pecat i de la mort. Aquesta és la seva voluntat ja des dels inicis del món, quan els nostres primers pares van caure en el pecat, per la temptació de l'Enemic, de l'Adversari, del Maligne. Hem escoltat les paraules d'esperança en aquests moments de desfeta pel pecat, l'anunci de la salvació en Jesucrist: *Faré que sigueu enemics, tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló.* Ell, el Maligne, pot solament atacar el taló, mentre que ell, Jesús, el Fill de Maria, li esclafa el cap; és a dir, una victòria completa sobre el pecat i la mort.

Aquesta és la solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria: lloar la glòria de la gràcia de Déu, la glòria del seu amor misericordiós, gratuït i immerescut. Mirar Maria ens fa descobrir com a mare de misericòrdia per a tots nosaltres. Ella intercedeix per nosaltres perquè puguem sortir cada dia del pecat, confiant en l'amor misericordiós de Déu que obra la meravella de la vida cristiana, en Maria i en tots nosaltres. Maria és refugi de pecadors, a ella podem i devem d'invocar en el perill de la temptació i en la petició de la misericòrdia de Déu si hem caigut en el pecat. Els cristians sempre podem renéixer a la vida de gràcia. Déu, ric en misericòrdia, no es cansa mai de perdonar. Que no ens cansem nosaltres de demanar el perdó. Ell sempre ens espera per a donar-

nos l'abraçada del pare del fill pròdig de la paràbola evangèlica. Ens pertoca a nosaltres de posar-nos en el camí del penediment i de la confessió humil dels nostres pecats.

Des d'aquell 8 de desembre de 1849 els temps han canviat, però el cor de l'home continua essent el mateix, assedegat de bellesa, de veritat, d'amor, en una paraula, tenint set de Déu, d'aquell amor, aquella veritat, aquella bellesa que mai no mor. I, per això mateix, la finalitat de la Reial Confraria de la Puríssima i Immaculada Concepció de Maria de la ciutat de Manresa continua essent molt bona. Perquè posar enmig del nostre món la bellesa de Maria, la mare de Jesús, és proclamar que el pecat ha estat vençut, que és possible lluitar contra el pecat i el mal. No podem caure en la fatalitat de pensar que sempre guanyen l'orgull, l'odi, la cobdícia, la violència, la mentida, la impuresa. La mirada posada en Maria, mare Immaculada, ens ajuda a posar esperança que l'odi serà vençut per l'amor, la venjança pel perdó, la mentida per la veritat, la impuresa pel cor pur, la cobdícia per la caritat solidària.

Els «fadrins» s'han implicat en aquesta Reial Confraria i al llarg dels segles s'hi han fet presents. En aquests moments de la nostra història social i eclesial ens cal fer un esforç a tots plegats per tal que els nostres joves visquin amb més implicació en la societat i en l'Església. *Crist és el mateix, ahir i avui i pels segles*, llegim en la carta als Hebreus. Els

qui creiem en Jesús ens hem de preguntar, en aquests moments de sortida missionera i evangelitzadora entre nosaltres, en aquest país de fortes arrels cristianes, què hem de fer per tal que Jesús sigui més conegut i estimat pels nostres infants i joves. La bellesa, la puresa, la santedat de Maria són camí segur i cert perquè això sigui possible.

Encomanem-nos a santa Maria, Mare Puríssima i Immaculada. Que ella ens guardi pels camins de l'autèntica llibertat, veritat i vida, lluny dels paranys del Maligne que porten a l'esclavatge, a la mentida i a la mort eterna. Maria, Mare Immaculada, pregueu per nosaltres. Amén.

> NADAL 2014

MISSA DE LA NIT

Germans estimats, sempre tinc por en començar una homilia, perquè no voldria mai trencar el diàleg entre vosaltres i el Senyor, que amb la seva Paraula ens parla. I això ho és encara més en la nit de Nadal. És tan gran la Paraula que avui ens adreça el Senyor, en aquesta nit santa de Nadal, que cap altra paraula que no fos harmoniosa amb la Paraula, amb majúscula, dissonària i trencaria la bellesa d'aquesta nit en què el «Sol» llueix amb tota la seva claror, perquè *el poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós, ja que ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill que porta a l'espantlla la insígnia de príncep.*

Sí, germans, aquest és el sol sense posta, la llum que sempre resplendeix, Jesús, el Fill etern de Déu, que avui neix en el misteri de Nadal. Sí, s'han complert els dies i Maria, l'esposa de Josep, la sempre verge, infanta el seu fill, el primogènit, l'embolcalla i el posa en una menjadora. I nosaltres aquesta nit de Nadal ens deixem omplir de la llum que ve del rostre tendre de l'infant tot just nat, i restem bocabadats davant la bellesa de la vida nova, la tendresa de la carn trèmula, la feblesa del qui es deixa embolcallar, mirar i acaronar. Sí, nosaltres restem meravellats davant l'afirmació de la fe cristiana que confessa en aquest infant el Fill de Déu totpoderós i etern, fet home per nosaltres en el si virginal de Maria i nascut per la nostra salvació. Acollim les paraules de l'àngel i creiem, tot mirant l'infant embolcallat i posat en una menjadora, que ell és el Salvador, és el Messies, és el Senyor. I, fent això, en el nostre cor ressonen aquelles paraules de sant Pau: *Si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, et salvaràs* (Rm 10,9). Germà, aquesta nit et convido a dir amb els llavis: «Jesús és el Senyor», mentre en el teu cor creus que ell ha mort i ha ressuscitat. Sí, fem-ho tots, sense cap por.

No tinguem cap por i que en el nostre cor neixi i reneixi l'alegria. De fet, en tota aquesta celebració de mitjanit el que domina és l'alegria pròpia de la nit de Nadal. El profeta Isaïes ens ha dit: *Als qui vivien en un país*

*tenebrós els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega... perquè ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill, que porta a l'espalla la insígnia de príncep... I en el salm hem cantat: El cel se n'alegra, la terra hi fa festa... jubilen els camps amb tot el que hi ha, criden de goig els arbres del bosc... Hem vist que ve el Senyor. I si el profeta albirava la salvació i el salmista cantava l'obra de Déu, recordant les proeses del Senyor i esperant un futur millor, deixem que l'àngel, el mateix àngel de la nit de Nadal, ens porti la bona notícia que mai no passa: *No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Les seves senyes són aquestes: trobareu un nen en bolquers, posat en una menjadora. Sí, germans, Nadal i alegria van units. L'alegria és el que envolta el naixement de Jesús a Betlem. L'alegria ja anunciada en els profetes i en els salms, ara es fa realitat plena en Jesús, el fill de Maria. L'autèntic Nadal, l'únic Nadal, porta l'alegria que mai no mor; la joia capaç d'omplir el cor de tots els homes, de tots els temps, de tots els llocs, en totes les situacions. També el teu cor i el meu cor. És bo que ens preguntem: Quina realitat hi ha en el teu i en el meu cor que no deixa que brolli l'alegria plena? Què fa que passem de puntetes davant d'aquest misteri? Què fa que no ens deixem mirar per l'infantó? No ens adonem que som al davant del qui és la font de la veritable i única alegria? El sant pare Francesc ens diu:**

«La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús» (EG,1). L'alegria del Nadal té la seva font única en el trobament amb Crist. Qui es deixa trobar per Crist experimenta l'alegria profunda que el fa sortir de la tristesa, de l'aïllament, de la buidor, del sense sentit. Cada Nadal, aquest Nadal, és una ocasió única per a deixar-nos trobar per Jesús que ve a nosaltres. Posem-nos al davant de Jesús, tal com som, també amb el que no ens deixa viure del tot l'alegria de Nadal. Sí, posem al davant de Jesús el que hi ha en el nostre cor, no amaguem res, per tal que la llum que ve del rostre de Crist dissipï tota tenebra.

L'àngel va dir als pastors: *Us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria.* L'alegria de Nadal no és sols per a restar en el nostre cor. Si fos així no seria l'alegria de Nadal. Jesús és per a tot el poble. Tots els pobles són cridats a escoltar la Bona Nova de Jesús, el Salvador, el Messies, el Senyor. L'alegria de Nadal porta també l'alegria d'evangelitzar. Si en el nostre cor hi ha Jesús, la nostra vida serà plena de l'alegria de l'evangeli. És l'alegria que ens ha dit sant Pau: *S'ha revelat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes, i ens ensenya que abandonem la impietat i els desigs mundans, per viure en aquest món una vida de sobrietat, de justícia i de pietat.* La vida del qui es deixa trobar per Jesús manifesta l'alegria autèntica, no la que brolla de les realitats falses i fugisseres, sinó del que resta sempre en el cor i porta a la vida de

santedat en la sobrietat, la justícia i la pietat. És la vida del qui es deixa transformar més i més per Jesús per a esdevenir el seu Cos, la seva Església, els rescatats pel Senyor i fets *un poble ben seu, apassionat per fer el bé*. L'alegria d'evangelitzar amb la vida i la paraula, aquesta és la joia que brolla del Nadal. Els qui creiem en Jesús no podem deixar de pronunciar, en aquests dies de Nadal i sempre, el nom de Jesús davant de tots aquells que tenim al nostre costat: familiars i amics, coneguts i desconeguts. Experimentem, doncs, la joia d'evangelitzar, de ser com els àngels i els pastors, que parlaven de l'infant nascut a Betlem en aquesta nit de Nadal, tan santa i tan lluminosa, que la seva claror no s'apaga mai en el cor dels qui creuen en Jesús.

Maria, mare de Jesús, mare de l'Evangeli vivent, mostreu-nos sempre Jesús, fruit beneït del vostre ventre, perquè l'alegria de l'Evangeli, que té el seu inici en aquesta nit de Nadal, no s'apagui mai en els nostres cors i en el cor de tots els homes que estima el Senyor. Amén.

GLOSSA SETMANAL

QUÈ SERÀ DELS QUI HAN MORT (1TE 4,13)

Sant Pau dóna resposta a una inquietud que hi havia entre els cristians de Tessalònica, els quals sí que creien en Jesús mort i ressuscitat i esperaven la vinguda de Jesús, però no tenien clara la sort dels difunts. Ell els diu: «Volem

que sapigueu què serà dels quin han mort, perquè no us entristiu com fan els altres, els qui no tenen esperança» (1Te 4,13). I en la seva resposta afirma: «Tal com creiem que Jesús morí ressuscità, també creiem que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell... el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer» (4,14.16).

Davant el misteri de la mort, l'Església testimonia la pau i la joia que brollen de l'esperança. Certament que el dolor es fa present en el nostre cor quan mor una persona estimada o quan la recordem amb enyorança. Però, al mateix temps, la nostra esperança és capaç de transfigurar aquest dolor en la joia profunda de saber que el cristià que mor, creient i esperant en Jesús, és cridat a viure amb el Senyor (cf. 2Co 5,8).

L'esperança del cel no és mera poesia, ni una mera paraula per a confortar-nos amb un sentimentalisme buit. La nostra esperança cristiana parla de vida eterna, de vida per sempre amb Déu. És del tot insuficient l'expressió, que de vegades podem sentir, que els nostres difunts viuen en el nostre record. Certament que els recordem, que els enyorem. Però els nostres difunts són cridats a participar en la vida eterna amb Déu. Pobres d'ells, i de nosaltres, si solament perdurésim en el record dels qui ens estimen! L'únic que viu per sempre i sempre ens estima és el Déu vivent, que en Jesucrist, el seu Fill, mort i ressuscitat, ens ha obert la porta de l'esperança que mai no mor.